

Deventer verhaal eindjaren '60.

Bert Jansen/ Nozzing but the bloes

(Allard van Lenthe, 2023)

De schrijver Bert Jansen was eindjaren '60 één van de nederblues-muzikanten van het oosten van het land. Over die jaren en de schreef hij de bestseller 'Nozzing but the bloes'.

Ik ken Bert als medewerker van het Jongerencentrum van de Stichting Sociaal Cultureel Werk Deventer.

Die Stichting ontvangt in die jaren vier jaar lang een rijkssubsidie om jongeren een podium voor popmuziek, beeldende kunst en sociale actie te bieden.

Bert Jansen is één van de medewerkers van dat podium.

Hij draait er blues platen, schrijft recensies in de muziekbladen Aloha en Hitweek en helpt mij bij de organisatie van Deventer concerten van Blues Dimension, van Flavium, van Cuby and the Blizzards en van zichzelf.

Dutch blues.

Ik maak in de jaren '60 in het Jongerencentrum De Zambar de hausse van de neder blues mee. Eelco Gelling, Herman Brood, Harry Muskee, Herman Deinum, Bertus Weerdman, Harry Timmerman, Anne Geert Bonder, Pieter Wielaerd, Johan Derksen.

Ja ook Johan Derksen, want Johan Derksen zit in die tijd in het voetbalinternaat van Go Ahead.

Het zijn piepjonge muzikanten. Ze leren zichzelf gitaar, mondharmonica en piano spelen en bedenken een Nederlandse variant van de Amerikaanse blues.

Ze repeteren in boerenschuren en jeugdhonken, ze lopen bij elkaar in en uit en zorgen in een paar jaar tijd voor een hoogstandje in de internationale popgeschiedenis.

Geheel tegen de mode van die jaren en geheel tegen de zin van hun ouders, dragen ze lang haar, zwarte hoeden, lange jassen en cowboylaarzen.

Ze stellen hoge eisen aan zichzelf, zoals er door hun vaders hoge eisen aan hen werden gesteld. Het is nooit goed genoeg!

Sommige stijgen tot grote hoogte, anderen knappen er op af.

Bert Jansen is student aan de Kunstacademie in Arnhem, maar hij is meer met muziek bezig dan met beeldende kunst. Hij heeft verschillende bandjes, hij doet mee met talentenjachten, speelt een

tijdje mee met Herman Brood en onderhoudt contacten met de VPRO-radiomakers Wim Noordhoek en Jan Donkers.

In 1969 is het in Deventer een hausse voor de neder blues.

Er vinden concerten van Cuby and the Blizzards en Blues Dimension in aula's van scholen plaats .

Een schoolconcert van Blues Dimension in het Hervormd Wijkgebouw aan de Van Vlotenlaan loopt totaal uit de hand. De politie slaat de concertbezoekers met wapenstokken de zaal uit.

Deventer heeft haar Rolling Stones-in-het-Kurhaus-rel.

In september van dat jaar staan Blues Dimension, Flavium, Livin Blues en Bert Jansen op het podium van In het landelijke popfestival 'Free Village Eerbeek'. Dit festival wordt mede door het Jongeren centrum De Zambar georganiseerd.

Harry Muskee.

Begin 1969 komt Harry Muskee naar Deventer om te praten over het 5-mei popconcert in het Deventer Stadspark bij het NS station. Bert Jansen wil graag bij het gesprek zijn, omdat hij is begonnen met een Cuby-biografie.

Harry Muskee zou met zijn manager Jan Veenhuizen naar Deventer komen, maar hij komt met de 17-jarige blueszanger en voetballer Johan Derksen. Johan Derksen zit in het Jeugdinternaat van Go Ahead en spijbelt voor deze gelegenheid twee uur van school.

Jan Veenhuizen heeft het openluchtconcert in het Deventer stadspark toegezegd, maar Harry Muskee komt daar op terug. 'Onze muziek gedijt niet bij te veel licht en te veel lucht. Ik denk ook altijd, dat de muziek but'n weg waait!'

Johan Derksen doet er een schepje boven op. Hij zegt: 'Niet doen Harry!' en 'Groot gelijk Harry!' Of: 'Die Jan Veenhuizen is een boerenlul, die kan nog niet tot tien tellen!'

Er valt een stilte

Harry Muskee pakt de draad op. 'En hoe get-tut met voetball'n Johan? Speul ie nog zo hard, ie liekt wel un wilde! Man o man!'

En tegen mij: 'Johan wil mijn manager worden, maar hij gaat er veel te hard tegen aan!'

Johan Derksen zegt dat hij bij Go Ahead veel te kort wordt gehouden. Hij mag geen lang haar en lange jassen dragen en hij moet –volgens eigen zeggen- spelen in veel te strakke korte voetbalbroekjes. 'Ik weet me geen raad weet met m'n geslacht!' zegt hij.

Hij kijkt afwachtend rond, maar in dit gezelschap ontbreekt de aanstekelijke lach van René van der Gijp .

Vlak voordat het duo Muskee en Derksen vertrekt, zegt Bert Jansen, dat hij wil beginnen aan een biografie over Cuby and the Blizzards. 'Ik ben anders nog lang niet dood hoor!', zegt Harry. 'Daar moet je wel toestemming voor hebben!' snipt Johan Derksen. Bert Jansen blijft teleurgesteld achter. Hij heeft geen ja en geen nee gekregen voor zijn Cuby-biografie, alleen een sneer van die dikkop Johan Derksen. Dat wordt Derksens bijnaam in Deventer: dikkop!

De schrijver Bert Jansen.

Sommige neder blues muzikanten stijgen tot grote hoogte, sommigen knappen er op af.

Dat laatste is het geval met Bert Jansen.

Hij wordt niet meer gevraagd bij Blues Dimension, hij krijgt ruzie op de kunstacademie Arnhem, hij verliest talentenjachten en wordt belazerd door de impresario John van Setten.

Hij stopt met de muziek.

We kunnen allemaal doodvallen.

Hij vertrekt naar Amsterdam en wordt schrijver.

Bert schrijft talloze popbeschouwingen en veertien romans, de meeste over de jaren '60 en popmuziek.

Verder produceert hij het VARA tv-programma 'Nederpopzien' en werkt hij aan zijn biografie van Cuby and the Blizzards.

Die biografie wordt zijn levenswerk.

Helaas voor hem blijft zijn Cuby-biografie bij zijn uitgever liggen. Niet goed genoeg.

Dan komt er het bericht, dat ook Johan Derksen een Cuby-biografie heeft geschreven. Niemand wist er wat van, ineens is er een tweede biograaf van Cuby and the Blizzards. Het is een klap in het gezicht van Bert Jansen. 'Straks is die verdomde dikkop me nog voor!'

Gelukkig voor Bert blijft de Cuby-biografie van Johan Derksen ook bij de uitgever liggen. Derksens biografie zit vol verdachtmakingen van fraude, verslavingen en wanprestaties van de Blizzards' muzikanten. Dat zal rechtszaken en schadeclaims opleveren, daar schrikt de uitgever van terug.

Wanneer Bert Jansen hoort dat ook de journalist Jeroen Wielaert bezig is met een Cuby-biografie, stopt hij met het schrijven over popmuziek.

We kunnen allemaal dood vallen! Hij gaat schrijven voor een reclamebureau.

Ik zeg nog iets opbeurends, maar het helpt niet.

Later, bij een literaire manifestatie in Amsterdam, heeft Bert Jansen het nog steeds over het onrecht dat hem met de Cuby-biografie is aangedaan.

Ik zeg: 'Wanneer je met een wedstrijd mee doet, moet je tegen je verlies kunnen!'

Hij loopt kwaad weg, hij wil me na die keer niet meer spreken.

